

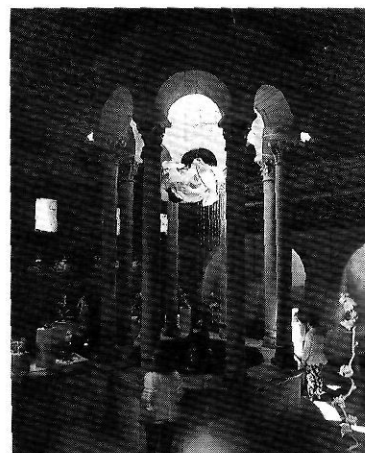
Temps de flors, retrobament poètic

crònica

El mes de maig es viu a Girona en un entorn molt especial. Diríem que després dels llargs temps de boires humides que caracteritzen el període de tardor-hivern a l'entorn de la ciutat, sembla que es vulgui donar una gran pinzellada de color al conjunt imponent de la pedra. I aquesta pigmentació permet que s'obrin espais foscos i de silencis permanents i llunyans. És el mes de l'exposició de flors, com senzillament l'anomenem en aquesta mostra que, de fet, ens ofereix molt més que flors.

Enguany han estat vint-i-vuit patis i una dotzena d'espais urbans, tot en el conjunt de la Girona vella, que han canviat, veritablement, la realitat habitual de la ciutat. I la resposta ha sorprès els organitzadors. Centenars de persones, cada dia, especialment al capvespre, han recolzat, amb la seva presència, aquesta iniciativa ciutadana. Cal dir que una encertada edició d'un senzill, però acurat plànol ha permès un recorregut perfecte.

Són ja uns quaranta anys d'exposicions de flors. Una iniciativa que es podria concretar amb uns noms: Maria Cobrasí, la família Claret, Josep Tarrés, la recordada Maria Teresa Farreras i de ben segur que moltes altres persones que, amb voluntat de servei i un sentiment

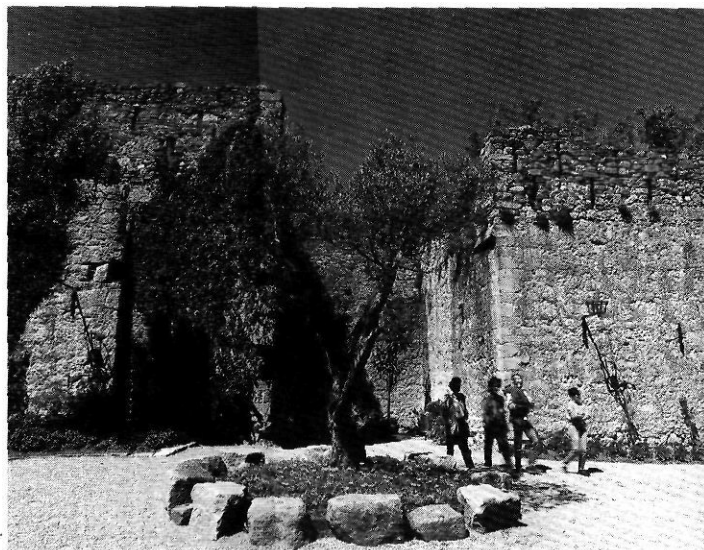

d'estimació per la ciutat i la natura, han treballat veritablement per Girona.

Les institucions han sabut donar resposta a aquesta iniciativa. Després d'uns anys en què va perillar la mostra, l'esforç conjunt d'uns i altres permet garantir l'esdevenidor de l'exposició que ja és un reclam turístic de primer ordre en l'oferta de la ciutat; d'acord amb el calendari, segueix a la Setmana Santa. Un aspecte, el de l'atracció de forasters, que s'ha demostrat important en la mostra d'enguany, malgrat que no estem segurs que aquest sentit diguem «exterior» de l'exposició estigui en el nivell que caldria donada la singularitat de l'oferta i, especialment, la seva qualitat.

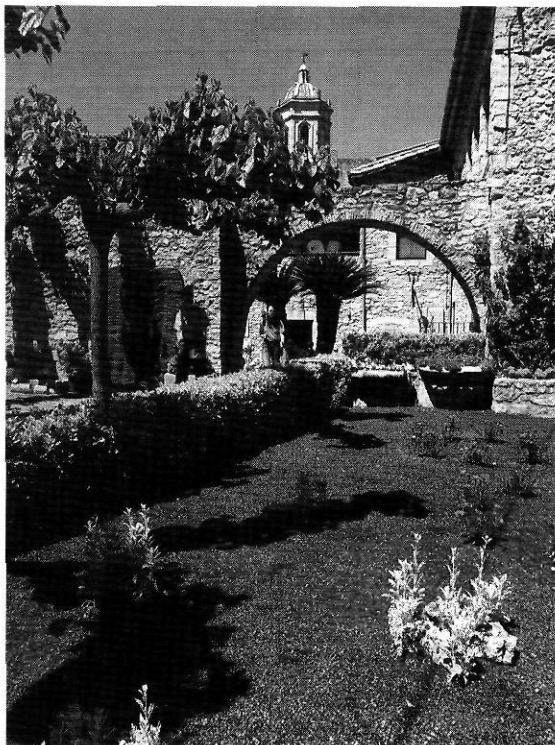
En tot cas, el que queda clar és el sentit de perfecció que es desprèn de la sintonia entre les velles pedres de Girona i les sempre joves flors. Cal afegir que l'obertura física de molts dels més nobles casals de Girona als visitants permet un atractiu únic a una setmana de maig que podríem qualificar de màgica i

La muralla de la Torre Gironella i els Banyes Àrabs. A l'altra pàgina, els jardins del Museu d'Art i el pati de la Diputació.

en qualsevol cas diferent de totes les altres de l'any.

El seguit de recuperacions d'espais, enguany la nau de la Catedral i nous terrenys a la Torre Gironella, ajuda a aquesta veritable descoberta del nostre entorn més pròxim, però que habitualment roman tancat i reclus. És un element fonamental en l'oferta de l'exposició. El recorregut permet d'adonar-nos que tenim una ciutat diferent de qualsevolga altra de Catalunya. El que cal és que la sapiguem «vendre», en el sentit més noble

del terme. Només amb aquesta sintonia establerta entre tots els elements del teixit social ciutadà es podrà aconseguir. Els patis de les institucions, exactament la meitat dels oberts enguany i els privats, les aportacions

voluntàries de moltes persones anònimes i la feina dels professionals, permeten aquesta oferta que tampoc cap altra ciutat del país pot oferir.

I encara un altre element a considerar i valorar: les col·laboracions dels artistes, algunes prou dialogades a la ciutat, com la que va realitzar Ventura Anson, al pati de la casa de la ciutat i d'altres molt més formals, però igualment impactants com la que 9 Jardí va fer al pati del Carme, és a dir a la seu de la Diputació. Gustos i opinions de tota mena també. I

elements i espais tradicionals que s'han vestit de flors; no podrem oblidar el claustre de la Catedral i l'impacte dels altars barrocs que sempre havíem mig vist, per la foscor i la pols, que es van il·luminar amb la llum i el color de les flors.

Certament l'exposició és, pel seu propi contingut, efímera, breu. Els darrers dies les flors estan pansides, però no pas tristes.

És breu com un poema, però permanent com l'amor veritable.

JOSEP VÍCTOR GAY